

maatte forudsætte, er det i sin Orden, at Skipperen derom usfortøvet meddeler Jor- dringshaveren Underretning, saaledes som det foreskrives i 2det Stykke af § 181. Ligesaa naturlig er Bestemmelsen i dette Stykkes sidste Punktum, at naar Rejsens Slutning i anden Havn end Bestemmelsesstedet ikke er begrundet i Nødvendighed, Krig eller andre saadanne, i §§ 159 og 160 nævnte Omstændigheder, men i mer eller mindre vilkaarlig Beslutning, skal Bodmerikreditor ikke bære de derved for ham muligvis foranledigede større Udgifter ved Jorbringens Indkrævning, men han maa for disse kunne forlange Erstatning, for hvilken han maa kunne holde sig til sit Bodmeripant. Er dettes Gjer udfyldig i Forandringen, kan han igen søge Regres hos den, hvem den maa tilregnes.

Naar § 182 tillægger Kreditor Ret til at fordræ Renter, 6 pCt. p. a. eller almindelig Købmandsrente, af Bodmerigælden, naar den ikke betales ved Paaskrav efter Jorfallsdøstid, er dette forsaavidt en fra de almindelige Regler i dansk Ret afvigende Bestemmelse, som Renteforpligtelsen indtræder ved et udenretligt Paaskrav og ikke først fra Paasklagen for Retten. Dette vil dog uden Tvivl findes vel begrundet. I Tilfælde af Søgemaal vil der fremdeles kunne gøres Paastand paa Forhøjelse af den fastsatte Rente med 1 pCt. i Medfør af Loven af 6te April 1855 § 2. Det siges udtrykkelig, at der eventuelt kan forlanges Rente saavel af Kapital som af Præmie; hertil gør dog det sidste Stykke i § 182 den naturlige Tilføining, at hvor Præmie ikke er betinget med et bestemt Beløb men, hvad vistnok iøvrigt ikke er sædvanligt, beregnes efter Tid, stander dens Paaløben ved Jorfallsdøstiden, og bliver da Renten at beregne af det Beløb, hvortil den efter Tid bestemte Præmie er løben op til Jorfallsdagen. Man har ment, at dette var en naturligere Regel, end at lade Præmierne vedblive at løbe ogsaa efter Jorfallsdagen, medens der da paa den anden Side ikke blev Spørgsmaal om Renter af Præmiebeløbet.

Det forstaar sig af sig selv, at Bodmerikreditor for at kunne forlange Gælden betalt maa præsentere Bodmeribrevet og udlevere det i kvitteret Stand. Er der udstedt flere Eksemplarer af Bodmeribrevet, følger det af Hensigten hermed — jfr. ogsaa Reglerne angaaende Kannøssementer i §§ 139 og 140 — at Betaling kan fordræ efter et enkelt Eksemplar, hvortil Shændehaveren maa anses at have behørig legitimeret Afkomst, vel at mærke, naar Jorfallsdagen er kommen og forsaavidt der ikke fremkommer andre Eksemplarer af Bodmeribrevet, hvorefter der

gøres Paastand paa Betaling. For Jorfallsdøstid maa Skipperen, som det udtales i 2det Stykke af § 183, ikke betale, medmindre samtlige Eksemplarer af Bodmeribrevet udleveres; Skipperen kan nemlig ikke vide, om der ikke til Jorfallsdøstiden kan møde flere og maaste bedre berettigede, og det er derfor i sin Orden, at hvis han betaler inden Jorfallsdøstid, altsaa inden han er rodt til det, gør han det paa eget Ansvar, idet han ikke ved Betaling til Shændehaveren af det først, forinden Jorfallsdøstiden, præsenterede Eksemplar af Bodmeribrevet kan frigøre sig for Gælden, dersom det senere maatte vise sig, at denne Shændehaver ikke er den rette Kreditor. — Meldes der sig flere Shændehavere af Bodmeribrevs-Eksemplarer, gives i § 183 den naturlige, med Bestemmelserne i § 140 stemmende Regel, at Skipperen uden at indlade sig paa at afgøre, hvem af dem der er den berettigede, skal deponere Gældens Beløb i sikker Forvaring og derom underrette Parterne, hvorefter han selvfølgelig faar fri Raadighed over det Forbødmede.

Som ovenfor berørt har Skipperen Krav paa at kunne frigøre de forbødmede Genstande ved Gældens Betaling, naar Jorfallsdøstiden er kommen, og ligesom der i Overensstemmelse hermed i § 183 gives ham Ret til at deponere Beløbet, naar Strid imellem flere Shændehavere af Bodmeribrevs-Eksemplarer forhindrer ham i at afgøre Gælden ved at betale til en enkelt af dem, saaledes er det en Følge af Skipperens ovennævnte naturlige Krav paa at faa fri Raadighed over Skibet til ny Rejse — hvad enten det er Skibet alene eller Skib og Ladning eller alene Ladningen, der er forbødmet — at han ikke kan være pligtig at ligge og vente paa Bodmerikreditor, naar denne ikke er til at finde eller ikke møder med Bodmeribrevet, naar Jorfallsdøstiden er kommen. Der gives ham derfor ogsaa i dette Tilfælde i § 184 Ret til at deponere Beløbet, mod usfortøvet derom at underrette Jorbringshaveren, det vil sige Laangiveren eller den, til hvem Bodmeribrevet, Skipperen vitterligt, er bleven overdraget, for at den Paagældende kan vide, hvor han har at henvende sig for at faa det ham tilkommende Beløb betalt. — Den af Deponering af Gældsbeløbet kan, som det siges i § 184, ikke finde Sted førend Jorfallsdagen er kommen. Forud med des angaaende ovenfor allerede anført kan her endnu bemærkes, at det neppe er ganske uden Tvivl, naar samtlige Medlemmer af den svenske Højesteret i Erklæring over sit oprindelige Kommissionsforslag have gjort gældende, at det for Kreditor ikke kan siges at være lige gyldigt, om Skipperen i Stedet for efter §